

РЕШЕНИЕ
№ 193
гр. Перник, 26.06.2012г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, в касационен състав, в открито съдебно заседание проведено на двадесети юни през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА ГРОЗДИНСКА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

При участието на секретаря Т.М. и прокурор Цветков при Окръжна прокуратура гр. Перник по докладваното от съдията Георгиева касационно административно гражданско дело № 164 по описа за 2012г. на Административен съд Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК.

С решение № 26 от 29.02.2012г., постановено по гражданско дело № 1436/2011г. по описа на районен съд Радомир, състав при същия съд е оставил без разглеждане подадена от Б.Т. жалба против решение № 4136 от 19.09.2011г. постановено от ОСЗ гр. Земен в частта, с която е възстановено правото на собственост на наследниците на Николица Янкова в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на имот: ливада от 0.580дка. и ливада от 0.120дка, находящи се в строителните граници на с. Елов дол в местността "Над гувното", като е приел, че липсва правен интерес и е прекратил производството. С втори диспозитив е отхвърлил подадената от Б.Т. жалба против решение № 4136 от 19.09.2011г. постановено от ОСЗ гр. Земен в частта, с която е отказано възстановяване правото на собственост на наследниците на Николица Янкова в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на имот: ливада от 0.500дка., с изложени аргументи за неоснователност и недоказаност. Със съдебния акт са присъдени и разноски в полза на общинска служба земеделие.

Против така постановеното съдебно решение е постъпила жалба от пълномощника на Б.Т.. В жалбата се излагат съображения, че решението на районен съд гр. Радомир е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Касационната жалбата се поддържа от пълномощника на жалбоподателя по касация и в съдебно заседание, като се иска отмяната на първоинстанционното решение и уважаване на жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба-Общинска служба по земеделие гр. Земен, чрез процесуалния си представител съдебно заседание излага съображения, че решението е правилно, обосновано и съобразено с материалния закон, поради което моли да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Окръжна прокуратура гр. Перник предлага решението на районен съд Радомир да бъде отменено.

Административен съд Перник като разгледа делото по реда на чл. 217 и следващите от Административно процесуалния кодекс и след като взе предвид наведените от касационния жалбоподател касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение, намира касационната жалба за допустима като подадена в срок и от надлежна страна, а разгледана по същество за неоснователна:

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от районен съд Радомир.

Контролт, който първоинстанционния съд е бил длъжен да упражни при проверката на действителността и законосъобразността на решение № 4136 от 19.09.2011г. постановено от ОС "Земеделие" гр. Земен се е свеждал до обсъждане на критериите по чл. 146 АПК и в частност дали фактическите констатации, приети за установени от административния орган правилно са били подведени под съответните разпоредби на закона. В настоящия случай първоинстанционния съд е разгледал и се е произнесъл по същество на административно-правния спор, като е изложил правно аргументирани доводи.

Решенията на Общинските служби по "Земеделие" са индивидуални административни актове, които се постановяват от компетентния по местонахождението на недвижимите имоти орган по поземлена собственост при подадено по реда на чл. 11, ал. 1 вр. чл. 12, ал. 1 от ЗСПЗЗ заявление. Преценката за законосъобразност, която съдът прави в производството по чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ относно издадените административни актове се свежда до анализиране на визираните в нормата на чл. 146 АПК критерии, а именно: административният акт да е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на материално-правните и процесуално-правните предпоставки за това и да е съобразен с целта на закона. Неспазването на някое от тези изисквания за действителност на административните актове води до тяхното опорочаване и отмяна, респ. изменение от съда съобразно неговата компетентност по см. на чл. 172 АПК.

В конкретиката на казуса следва да се отбележи, че въпросът с компетентността на органа е изследван задълбочено и правилно е прието, че оспореното решение е издадено от компетентен орган. Поземлената комисия е колективен орган, на който със закон е възложено да извършва дейността по възстановяване на собствеността върху земеделските земи. Към дата на издаване на оспореното решение с разпоредбата на чл. 60а от ПП на ЗСПЗЗ е уредено кой следва да подписва решенията, което сочи че законодателят не отдава вече правно значение на обстоятелствата, свързани със състава на поземлената комисия /чл. 60, ал. 4 от ПП на ЗСПЗЗ отм./ и уеднаквява режима на подписването на решенията като такива на колективен орган. В закона няма изискване всички членове на комисията да подписват решенията, не е посочено и кой следва да извършва това, поради което по аргумент от действащия към същия момент чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК се приема, че като решение на колективен орган то следва да се подпише от председателя, който с подписа си удостоверява факта на взетото решение. Това условие в случая е спазено и от гледна точка на изискванията за форма и компетентност на административния орган, решението на поземлената комисия е валидно и легитимира касационните жалбоподатели като собственици, респ. сочи, че се възстановяват имотите на бившия собственик Николица Янкова. Поради тази причина, тъй като решението е изцяло благоприятно в частта, с която е възстановено правото на собственост по отношение на ливада от 0.580дка. и ливада от 0.120дка, находящи се в строителните граници на с. Елов дол в местността "Над гувното" касаторката няма правен интерес от оспорването. В тази част жалбата е била недопустима на основание чл. 159, т. 4 от АПК и правилно е оставена без разглеждане.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя правните доводи на районен съд Радомир довели до отхвърляне на жалбата, в частта, с която се иска отмяна на отказа за възстановяване като намира същите за правилни, поради което и не следва да

ги преповтаря в мотивите на съдебния акт. Следва да добави няколко довода, които не променят крайния правен резултат:

Акта на поземлената комисия, с което е отказано възстановяване на правото на собственост в съществуващи стари реални граници по отношение на ливада от 0.500дка., находяща се в местността "Над гувното" на с. Елов дол е съобразен с влезлите в сила съдебни решения. Следва да се отбележи, че административния орган е зачел решение № 117 от 03.06.2000г. постановено по ГД № 428/1999г. по описа на районен съд Радомир и въз основа на него е издал решение № 1715 от 25.06.2000г.. Този съдебен акт е постановен по реда на чл. 11, ал. 2 от ЗСПЗЗ, т. е. лицата, са пропуснали да подадат заявления в срока и установяват с иск срещу съответната поземлена комисия правото си да възстановяват собствеността си върху земеделски земи. Въз основа на постановеното решение поземлената комисия определя земите, върху които се възстановява собствеността. Когато, както в случая решението на поземления орган е издадено въз основа на положително съдебно решение по чл. 11, ал. 2 от ЗСПЗЗ, неговото решение в качеството си на административен акт поражда присъщата му правна промяна - да определи предмета на правото на собственост. Въпросът за неговата принадлежност, при наличие на спор, следва да се разреши по съдебен ред – чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ. След разрешаването на спора по принадлежността на правото на собственост ползуващите се от положителното решение по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ имат право органът по поземлената собственост да промени по реда на чл. 14, ал. 7а от ЗСПЗЗ решението си по отношение на лицата, на които е признато правото на собственост, за да могат тези лица да се легитимират за собственици на възстановената земеделска земя. От събраните в хода на съдебното производство доказателства следва да се приеме, че страните са спорили за собствеността на земеделска земя ливада от 0.500дка. и иска по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ има преюдициално значение за възстановяването на земята и за решението на поземлената комисия независимо от издадените вече такива решения. Искът с правно основание чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ е установителен и има за предмет установяване на право на собственост към минал момент. Когато административното производство по възстановяването на правото на собственост е приключило с решение на поземлената комисия по реда на чл. 14, ал. 1 от ЗСПЗЗ, правния интерес е обоснован от обстоятелството, че с влизане в сила на решението на съда, с което се признават права на ищци по иск с правно основание чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ, общинската служба по земеделие, в рамките на правомощията си по чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ и по искане на заинтересованите лица, може да измени постановеното решение съобразно новите обстоятелства. Ново обстоятелство, по смисъла на чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ, представлява влязло в сила съдебно решение по иск с правно основание чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ, като въз основа на това решение, административния орган може да измени влезли в сила свои решения, относно субектите на възстановяване на правото на собственост върху тази земеделска земя. В случая от събраните доказателства се установява, че за постановеното съдебно решение е сезиран компетентния орган на поземлената реформа и същият на практика с постановеното от него решение е изпълнил влязлото в сила решение по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ, което е задължително за страните по него и което поражда задължение за действие от страна на административния орган. Именно в изпълнение на съдебното решение административният орган е постановил обжалваното решение, с което е отказал да възстанови правото на собственост. В казуса е приложим специалния ред на чл. 14, ал. 7, изр. последно от ЗСПЗЗ и този ред е спазен от административния орган. Първоинстанционния съд правилно е приел, че оспорвания акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма. При постановяването му са спазени са административно процесуалните правила и е съобразен с материално правните норми.

Предвид изложеното, настоящия състав не намира основания за отмяна или изменение на решението на първоинстанционния съд, което е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Поради тези съображения същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и при своевременно направеното искане за присъждане на разноси, настоящия състав намира, че такива следва да бъдат присъдени в полза на ответника по жалбата. На основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да се осъди Б.С.Т. да заплати на Общинска служба “Земеделие” гр. Земен сумата 150 лева, представляваща юрисконсулско възнаграждение, определено на основание чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд Перник, в касационен състав

Р Е Ш И:

Оставя в сила решение № 26 от 29.02.2012г., постановено по гражданско дело № 1436/2011г. по описа на районен съд Радомир.

Осъжда Б.С.Т., с ЕГН *****,*** да заплати на Общинска служба “Земеделие” гр. Земен сумата 150 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: